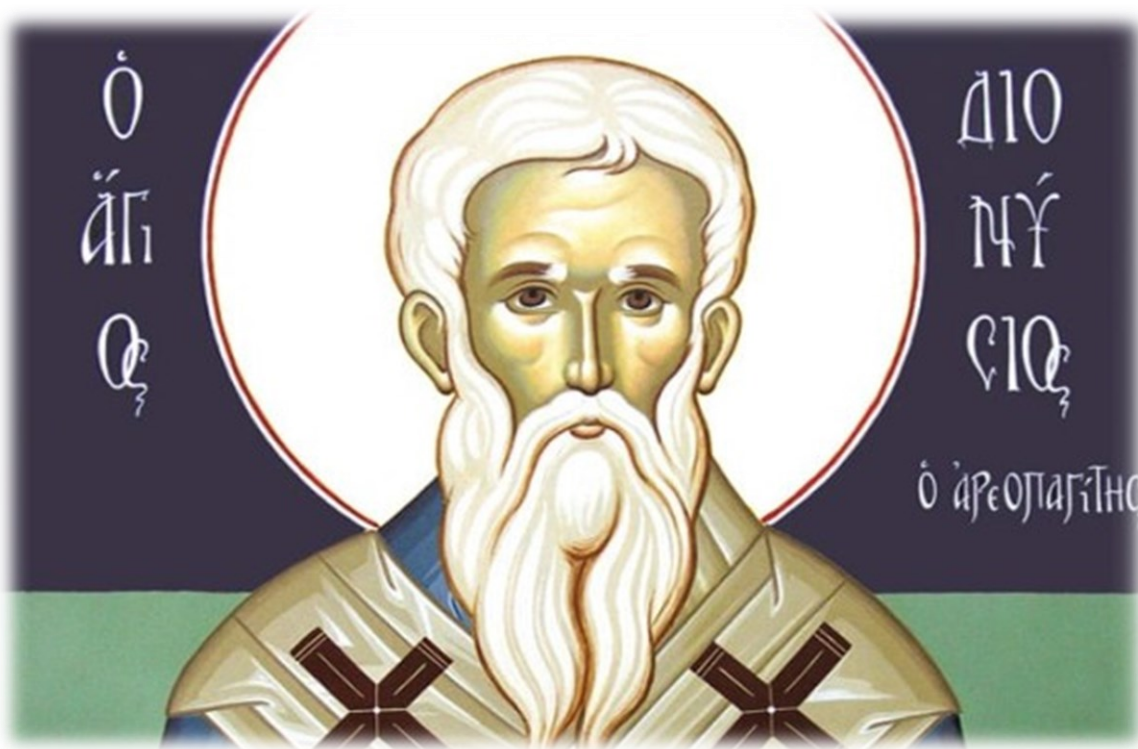

Συνάντηση Ελληνισμού – Χριστιανισμού στην Αθήνα του 1ου μ.Χ. αιώνα.

Γράφει η κ. Σοφία Μπεκρή.

Καθοριστικής σημασίας είναι ορισμένα γεγονότα στην πορεία της ζωής κάθε ανθρώπου. Ένα τέτοιο γεγονός υπήρξε, για τον Διονύσιο Αρεοπαγίτη, η συνάντησή του με τον Απόστολο των εθνών Παύλο. Συγκεκριμένα, όταν ο τελευταίος κατήλθε από την Μακεδονία στην πόλη των Αθηνών, «την κατείδων ούσαν», βρήκε πρόσφορο έδαφος για συζήτηση με διάφορους φιλοσόφους, στωικούς και επικουρείους, που ενδιαφέρονταν να μάθουν «τις η καινή αὐτή η υπ' αυτού λαλουμένη διδαχή».

Ο σοφός Παύλος, στην ομιλία του στον Άρειο Πάγο, προκειμένου να γίνη περισσότερο κατανοητός, χρησιμοποίησε και λόγια φιλοσόφων, όπως το του στωικού Αράτου: «του γαρ και γένος εσμέν». Το κήρυγμα του Παύλου (Πραξ. 17:22-34) βρήκε αμέσως ανταπόκριση στην ψυχή του ώριμου πλέον Διονυσίου, λόγω και της δικής του φιλοσοφικής προπαιδείας. Νέος είχε φτάσει μέχρι και την Ηλιούπολη της Αιγύπτου, για να μαθητεύση κοντά στους μεγάλους αιγυπτίους σοφούς. Κατά την εκεί, μάλιστα, παραμονή του, έγινε μάρτυρας ενός παραδόξου γεγονότος, του συσκοτισμού του ηλίου εν μέσω της ημέρας – κατά την ώρα της Σταυρώσεως του

Κυρίου –, που τον συγκλόνισε τόσο, ώστε να αναφωνήσει με θαυμασμό: «Ἡ Θεός πάσχει, ἢ το παν απόλλυται». Φανταστήτε, λοιπόν, τον συγκλονισμό που νοιώθει και πάλι μέσα στην ψυχή του ο Διονύσιος, όταν ακούη τον Παύλο, τώρα, να μιλάη για τον πάσχοντα Θεό και την Ανάστασή Του!

Υπήρξε, ασφαλώς, έργο της θείας οικονομίας και όχι μόνον προϊόν αγαθής προαιρέσεως η μεταστροφή του Αγίου στην νέα πίστη. Η θεία χάρις εργάστηκε με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην χρειαστή ο Διονύσιος άλλες αποδείξεις, για να προσκολληθή στην καινή διδασκαλία. Εκείνος, ο φιλόσοφος, θα γίνη πλέον μύστης μιας άλλης σοφίας, «διαμείψας τη χαμαιζήλω την υπέρ άνθρωπον» (= ανταλλάσσοντας την υπερ-άνθρωπη, την θεϊκή, με την επίγεια σοφία), στην οποία θα μυήση, με την σειρά του, και άλλους.

Έτσι, «ο τω Παύλω αγρευθείς» έγινε «και πολλών αγρευτής εν χάριτι». Άξιος, πράγματι, μαθητής αξίου διδασκάλου αναδείχθηκε ο Διονύσιος. Ουρανοφάντωρ ο Παύλος, ιερομύστης ο Διονύσιος! Σκεύος της εκλογής ο Παύλος, «απεικόνισμα του σκεύους» ο Διονύσιος! Θεολόγος ο Παύλος, «τριαδικός θεολόγος τη χάριτι» και ο Διονύσιος! Θαυμαστά, αλήθεια, τα έργα της θείας χάριτος.

Όμως, για να ενεργήση η θεία χάρις, χρειάζεται η ελευθέρα βούληση του ανθρώπου. Ο Διονύσιος, λοιπόν, έγινε, με την συγκατάθεσή του, «δοχείον του Πνεύματος ευάρμοστον» και «φωτισθείς τη χάριτι της θείας ελλάμψεως ... κατεφώτισε άπαντας». Δεν καταδέχθηκε να κρατήσει για τον εαυτό του ό,τι έλαβε από τον δάσκαλό του, που τον οδήγησε στην πηγή της σοφίας, αλλά «τη αγάπη της σοφίας συμπεριφερόμενος πολλοστός εγένετο» και έκτοτε «ποταμούς θείων ναμάτων αενάως πηγάζει τω κόσμω».

Γι' αυτήν την προσφορά των θείων ναμάτων, με τα οποία πότισε πλουσιοπάροχα «την οικουμένην άπασαν» είμαστε αληθινά ευγνώμονες στον Διονύσιο όλοι οι άνθρωποι και ιδιαιτέρως εμείς οι Έλληνες και μάλιστα οι Αθηναίοι· διότι ο Διονύσιος συνεδύασε άριστα, στο πρόσωπό του και στην διδασκαλία του, την ελληνική φιλοσοφική παιδεία με την χριστιανική αγωγή και μάθηση. Χρησιμοποίησε την φιλοσοφία, την ζήτηση

του αληθούς, του δικαίου, του ωραίου, ως μέσο για την επίτευξη της μόνης αγαθής, της άνωθεν σοφίας (Ιάκ. 3:17-18).

Κατ' ουσίαν, ο Διονύσιος είναι ο πρώτος Πατέρας που έγινε κοινωνός του ελληνοχριστιανικού ιδεώδους εκεί ψηλά στον βράχο του Άρεως. Γι' αυτήν την «κοινωνία», που απέδωσε τόσους καρπούς στην συνέχεια, εμείς, οι κάτοικοι του «κλεινού άστεως», του είμαστε διπλά ευγνώμονες! Εξ άλλου, η πόλη των Αθηνών, «της Ελλάδος η παιδευσις», προσέφερε πλουσιοπάροχα την σοφία της και στους μετέπειτα μεγάλους Πατέρες και διδασκάλους, τους φωστήρες της οικουμένης, Βασίλειο και Γρηγόριο, οι οποίοι βάδισαν πιστά στα βήματα των προκατόχων των, του Παύλου και του Διονυσίου, και γονιμοποίησαν ακόμη περισσότερο την σχέση του Έλληνας λόγου με τον Θεό Λόγο.

Πόσο σοφά, αλήθεια, χρησιμοποίησε ο Λόγος του Θεού το αν Έλληνα λόγο, την υπέροχη ελληνική γλώσσα, για να γίνη γνωστός στα πέρατα της γης! Αλλά και πόσο μικρόνες – τουλάχιστον – είναι όσοι «υπέρ άγαν» Έλληνες ή Χριστιανοί υπονομεύουν και καταστρέφουν την ευλογημένη αυτή σχέση και θαυμαστή συνεργασία Ελληνισμού και Χριστιανισμού!

Ας παρακαλούμε, λοιπόν, θερμώς τους πρώτους Αθηναίους Ορθόδοξους Αγίους, τον Διονύσιο, τον Ιερόθεο, την Δάμαρι και τους άλλους ακολούθους του Παύλου, να πρεσβεύουν ακαταπαύστως υπέρ της σωτηρίας της πόλεώς των, της Ελλάδος και του κόσμου όλου, όπου σκόρπισαν το φως Του, από παντός κινδύνου, αρρωστείας και πάσης άλλης κακοδαιμονίας προς δόξαν Θεού και επ' ωφελεία πάντων ημών. Αμήν! Γένοιτο!

Σοφία Μπεκρή.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>